

מזת יקזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

הטיל שלמד לקח

פֿרשֶׁתנו עוסקת בַּמִּרְגָּלִים שֶׁהָלְכוּ לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְרָאוּ בָּהּ רַע, לַמְּרוֹת שֶׁהַפְּרוֹת הָיוּ נִפְלְאִים וְהַכֹּל הָיָה נִפְלָא - הֵם רָאוּ וְדִבְּרוּ רַע כִּי הֵם חִפְּשׂוּ רַע, וְזֶה הַמִּשְׁוֹךְ לַפְּרָשָׁה הַקּוֹדֶמֶת, שֶׁמִּדְּבַר בָּהּ עַל הַמִּתְאוֹנְנִים שֶׁהִתְלוֹנְנוּ עַל הַפֶּן, לַמְּרוֹת שֶׁהוּא הָיָה הַמַּאֲכָל הַטּוֹב בְּיוֹתֵר. וְהַתּוֹרָה מְאִרְכָּה בָּזֶה לְלַמֶּדֶנּוּ, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד מִחֲלִיט אִם לְרֹאוֹת טוֹב אוֹ רַע; הָאֵם לִהְיוֹת כְּפוּי טוֹבָה אוֹ לִהְפִּיר בְּכָל הַטּוֹב.

וְנִבִּיא כָּאֵן סִפּוּר נִפְלָא בְּעֵינֵינוּ זֶה: בְּרוּךְ ה' זְכִיתִי לְהִתְחַתֵּן לִפְנֵי מִסְפֵּר שָׁנִים, בִּס"ד שְׁבוּעִים לִפְנֵי הַחֲתָנָה מִצְאָתִי יְחִידַת דִּיּוֹר בְּפֶרֶדֶס כַּץ שֶׁבְּפֶאֱתֵי הָעִיר בְּנֵי בְּרַק. קִבַּעְתִּי אֶת לְמוֹדִי בְּכּוֹלֵל וְרַעְיָתִי הַמְּשִׁיכָה לִהְיוֹת סִיעֵת בָּגָן בּוֹ עֲבָדָה.

הַכֹּל הִתְנַהֵּל עַל מִי מְנוּחוֹת, אֲלֹא שֶׁחֲדָשׁ לִפְנֵי תָם הַחוּזָה הַתְּקַשֵּׁר אֵלַי בַּעַל הַבֵּית וְהוֹדִיעַ שֶׁהָיִיתָ שְׁמִחִירֵי הַדִּירוֹת עָלָיו הוּא מַעֲנִין לְהַעֲלוֹת אֶת מַחִיר הַשְּׂכִירוֹת בַּחֲמֵשׁ מֵאוֹת ₪ לַחֲדָשׁ, נִסִּיתִי לְדַבֵּר עִמּוֹ שִׁינְיָד מְעַט אָךְ הוּא הִשִּׁיב לִי אֲנִי יָכוֹל לִקְבֹּל עַל הַדִּירָה הַזֹּאת יוֹתֵר וּמִדּוּעַ שֶׁאֶפְסִיד בְּגִלְגָּלָהּ.

<< הַמִּשְׁוֹךְ כַּעֲמוּד ד'

לקח מהפרשה

תקנה עין טובה - תהיה מאשר!

בְּכַדִּי לְהִתְלוֹנֵן כְּמוֹ שֶׁאֲנִי רוֹאִים בַּפְּרָשָׁה הַקּוֹדֶמֶת שֶׁהָיוּ לָהֶם כְּבֹר תְּלוֹנוֹת, אֲלֹא שֶׁהַמִּרְגָּלִים הִמְצִיאוּ לָהֶם סִבָּה לְבָכוֹת בְּכִיָּה שֶׁל חֲנָם, וּמִיד כָּלֶם הִצְטִרְפוּ אֵלֵיהֶם.

וְלַמְּרוֹת שֶׁהֵם רָאוּ אֶת גְּדֻלַּת ה' וְהִשְׁתַּחֲוּוּ עַל עַמּוֹ, בְּכָל זֹאת כֹּאֲשֶׁר אָדָם לֹא עֹבֵד עִם עַצְמוֹ לְרֹאוֹת אֶת כָּל הַטּוֹב שֶׁה' עֲשָׂה אִתּוֹ מֵאֵז יִצִּירְתּוֹ, וְכִמְהָ ה' מְשַׁיֵּחַ עָלָיו בְּרַחֲמָיו בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, הוּא יִהְיֶה מְלֵא בְטְרוֹנוֹת.

בְּכָל שָׁנָה אֲנִי קוֹרְאִים בַּפְּרָשָׁה זֹאת, בְּכַדִּי שֶׁנִּבְחַן אֶת עַצְמִנוּ וְאֶת דְּרָכֵינוּ, כִּי עֲבוֹדַת הַיָּצָר לְהַכְנִיס בְּלִבֵּנוּ מַחֲשָׁבוֹת שֶׁל טִינָה וּבְלִבְנוֹ וְחֶסֶר בְּטָחוֹן וְאַמוּנָה בַּבּוֹרָא, לְהִשְׁכִּיחַ מֵאֲתָנוּ שֶׁאֲנִי בְּיָדֵינוּ הַרְחוּמוֹת שֶׁל אָבָא שְׁבַשְׁמִים, שֶׁאֲוֵהֵב אֶתְנוּ וּמּוֹלִיד אֶתְנוּ בַּמִּסְלִיל הַטּוֹב בְּיוֹתֵר עֲבוֹרֵנוּ בָּזֶה וּבִבְּאָה.

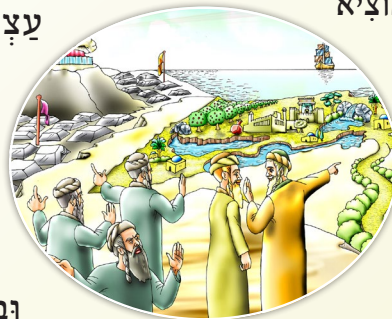
וּבְכַדִּי לְהַנְצִל מִכָּה, עֲלִינוּ <<

פֿרשֶׁתנו עוסקת בַּשְּׁלִיחַת הַמִּרְגָּלִים וּבַדְּבָרָה שֶׁהוֹצִיאוּ עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וַיֵּשׁ לְהִבִּין, כִּי־צַד יִתְּכוּ שֶׁעֲשֶׂר אַנְשִׁים הִצְלִיחוּ לְבַלְבֹּל אֶת כָּל כָּלל יִשְׂרָאֵל מִהֶאֱמוּנָה בַּבּוֹרָא, הֲלֹא מִדְּבַר בְּדוֹר דָּעָה, דוֹר שֶׁרָאָה כִּי־צַד ה' עֲשָׂה עִמָּם נִסִּים וְנִפְלְאוֹת בְּאֲדַמַּת בְּנֵי חָם, וּמוֹצִיא

אֶתְם מִבֵּית עֲבָדִים מִמִּצְרַיִם עִם כָּל הַמִּכּוֹת שֶׁהָכָה אֶת הַמִּצְרַיִם, וְכֵן אֶת קְרִיעַת יָם סוּף, מַלְחָמַת עַמְלָק וּמַעֲמַד הָרִי

סִינִי שֶׁכָּלֶם רָאוּ בַּחוּשׁ שֶׁה' הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד. וְאִם כֵּן, מִדּוּעַ כָּלל יִשְׂרָאֵל הִתְבַּלְבְּלוּ כָּל כָּה מִהַמִּרְגָּלִים?

אֲלֹא שֶׁהַתּוֹרָה מְלַמֶּדֶת אֶתְנוּ כָּאֵן יְסוֹד עֲצוּם, אָדָם נוֹטֶה לְמַרְמוֹר לְרֹאוֹת שֶׁחֹר לְהִתְעַסֵּק עִם מַה שֶׁנִּרְאָה לוֹ חֶסֶר עֲבוּרוֹ, וְכֵן לְהִאֲשִׁים אֶת כָּל הַמִּי וְנִי בַּבְּעִיּוֹת שֶׁלוֹ, וְלִכֵּן כָּלל יִשְׂרָאֵל לֹא הָיוּ צְרִיכִים אֶת הַמִּרְגָּלִים

את השגחתו על כל צעד ושעל, וגם בשעה של נסיון וחלשה לא להחליש אלא ללכת בנאמנות ובתמימות עם ה' שבדאי יביא אתנו לשלמות הנצחית עבורנו.

כאשר יש לאדם עין טובה, הוא לא מקנא באף אחד, כאשר אדם אופטימי ורואה את כל הטוב שיש לו, הוא מפרגן גם לאחרים, אתה רואה שהשני קנה בית חדש, תשמח ותתפלל עליו שיצליח בבית שלו, שיהיה לו נחת בתוך ביתו, וכך תקנה עין טובה. והנסיון יוכיח שבדרך כלל אדם נהנה בסופו של דבר מהטוב שיש לזולתו ואם כן למה לקנאות?

ה' נותן חכמה לחכמים, שמחה לשמחים. אם אתה כל הזמן מתלונן, ה' ישלח לך עוד דברים להתלונן עליהם. אם אתה רואה טוב, שמח בטוב שסביבך, ה' ישלח לך עוד טוב. כאשר אדם מתלונן על הסובבים אותו, בדאי שבתוך לבו יש לו טענות על ה', אלא שהוא מתביש לומר זאת, ולפיכך הוא רטון על השלוחים של ה' ועל הטוב שה' שולח לו.

לפעמים אדם עושה עסק מזוטות, ברם כאשר נתבונן על העולם הבא, נראה שהכל מתגמל, אם יש לך קשי מסים תזכור שהעולם הזה בסוף הפל פרוזדור, ההצלחה האמתית אינה כאן, אלא בעולם הבא, גם אם אתה מרגיש דחוי בצד, אל תפול ברוחך כי דוקא הקשי וההשפלה שיש לך זה מה שיביא לך את כל הטוב זה יביא לך ל"ותשחק ליום אחרון" - חיי נצח בזה ובבא. כמו שאמר דוד מלכנו על עצמו "אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה". דוד מלכנו מלמדנו, שלא תחיה את הרגע הזה לבד, אל תחשב שאם יש לך קשי מסים, שום דבר לא שוה.

נמצינו למדים שהיות שבזמנים של קשי אדם ראה רק את הקשי שהוא נמצא בו וכל הטוב המרבה שסביבו מתגמל, עלינו להתרגל לעשות עסק מהטוב המרבה שה' מרעיף עלינו. וכאשר אדם חיובי גם אם מבזים אותו וגם אם מדברים עליו, זה לא מפריע לו והוא מתגבר על כך, כי הוא עסוק בטוב ולא בקשי.

אנו צריכים לעצור ממרוצת החיים, לשבת ולפריט לפחות מעט מכל הטוב שיש לנו, לקנות משקפים שרואים טוב, לפקח את העינים ולראות את כל הטוב, שאנו חיים בריאים ויש לנו משפחה וכל טוב, ופשוט להודות ולהלל לבורא יתברך מתוך הכרת הטוב.

להשקיע את עצמנו בתורה ובמעשים טובים, להטות את אזנינו ולשמע בקול תלמידי חכמים שמלמדים אותנו דעת של אמונה וקרבת ה'.

בימים אלו שמצד אחד אנו רואים את הנסים העצומים שה' עשה אתנו שמשמיד את אויבי ישראל הקמים עלינו לכולתנו, ואת כל הנשק שלהם. ומצד שני, "מחוץ תשפל חרב ומחדרים אימה", עלינו להתבונן עם עצמנו היאך אנו מתעלים ודבקים בבזרא יותר מבזמנים רגילים. התקשורת והעסק המרבה במעשים שנעשו ובמארגות שארעו מלבד שהם מכניסים לחץ וחרדה לחנם, הם גם משיחים את הדעת מהעקר.

ה' מדבר אלינו שנתחזק יותר בלמוד תורה במדות טובות בקדשה, שנדבר מה' יתברך ונשפך לפניו את לבנו. בזמן שהשדור של שונאי ישראל התפוצץ קבל עם ועדה זה מלמד אתנו שלא נהיה משפעים מדבורים לא טובים שהתקשורת שלנו תהיה על טהרת הקדש, שנתרחק מהדבורים הרעים של המרגלים דבורים שנובעים ממדות רעות ומחסר אמונה. ואדרבה, נטמין את עצמנו באהלה של תורה ונקבל דעת ה' דעת של שמחה וקרבה אליו יתברך.

פרשתנו - פרשת המרגלים - הנה אבן יסוד עבורנו. בכל שנה אנו קוראים את הפרשיות הללו שעוסקות בתלונות של כלל ישראל במדבר ומאידך בנאמנות של יהושע וכלב, כי זה למוד עבורנו בחיי היומיום.

גם המרגלים וגם יהושע וכלב ראו את אותו דבר, השאלה מה היה בלבם. המרגלים שחפשו להתלונן ראו בכל דבר רע, כאשר הם ראו לויות הם היו בטוחים שהארץ אוכלת יושביה וכאשר הם ראו פרות גדולים זה גרם להם לעוד תלונות, מאידך, יהושע וכלב שהלכו בתמימות ובנאמנות ראו בכל דבר את השגחת ה' ואהבתו לעמו.

וזה שהתורה פותחת ב'שלח לך' - ופרש רש"י לדעתך, ואפשר לבאר בזה על פי דרוש שה' צוה את משה שישלח אנשים עם הדעת שלו - דעת של ענוה שמחה ואמונה כיהושע וכלב ההפך מהמרגלים שהיו עם טרונניה והביעו דעה של יאוש במה שלא נתבקשו.

העולם הזה הנו עולם של נסיון והסתרה - "קל מסתתר בשפירר חביון" - וזו העבודה שלנו לגלות את ה' ולחיות

להיות קרוב אליך יותר, אני מודה לך על כל הטוב שאתה נתן לי ואני מבקש ממך שאני אשמח בך תמיד, שאני לא אסחף אחרי הבלי העולם הזה שמטעים את האדם, שאני אעשה את השליחות שלשמה נשלחתי לעולם הזה, שאני אקדש את שמך בכל הליכותי, שאני אהיה עם סבלנות ונח לבריות, שהתורה שאני לומד תהיה תורת חסד, שיהיה לכל עמך בית ישראל אך טוב וחסד ונזכה להגאל בקרוב", וכן הלאה. תפלות מתוקות כאלו, חשובים מאד בעיני ה' וזה עולה עד כסא הכבוד, כי זה לא לפי הכללים של הגדר הרגיל אלא זה יוצא מהכלל.

...

בסוף פרשתנו נצטוונו על מצות ציצית ונסמכה לך פרשת קרח שזלזל בציצית, כי אחרי שמזלזלים בארץ ישראל מזלזלים גם בעוד מצוות ובפרט במצוות שנראות פשוטות, כענין הציצית שאין חיוב ללבושה וכבר אמר התנא הזהרו במצוה קלה שאין אתה יודע מתן שכרן של מצוות, ללמדנו שאפשר לזכות על ידי המצוות שנראות קטנות ושאדם דש בעקביו לדברים גדולים, וכן אדם צריך להקפיד על הדברים הקטנים שבבית - להאיר פנים ולתת מלים טובות ולמרות שזה נראה דברים קטנים ופשוטים זה חביב מאד לפני ה' וזה עקר עבודת האדם וחובתו בעולמו.

בימים אלו אנו רואים מצד אחד כמה ה' שומר עלינו ופורש את סכת שלומו על כל יושבי ארץ הקדש, ומצד שני ישנם יהודים שנהרגו ונפצעו על קדוש ה'. ועלינו להתחזק ביותר שאת להדבק בקב"ה להקדיש זמן שבו אנו מבקשים מה' שלא יארע נזק לשום יהודי, וכל הנמצאים במצר ישובו במהרה לביתם בריאים ושלמים לעבודתו יתברך, שנזכה כלנו לשוב בתשובה ולראות את רב חסדי ה' מתוך חסד ולא מתוך דין חלילה. וכן להרבות בלמוד התורה וקריאת תהלים ועל ידי כך יקום בנו הפסוק, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", בגאולה השלמה בב"א.

...

בשובע האחרון התקיימו חתנות בשעות מקדמות ובמקומות עראיים וגם התזמרת לא תמיד עם כל השלמות, הביאו כלי נגינה פשוט שיהיה קצת מוזיקה וכל דבר קטן ופשוט התקבל בברכה, גם לא היו הרבה משתתפים בחתנה וגם אנשים שלא כל כך קרובים לחתן יכלו לקבל ברכה בשבע ברכות או לרקד עם החתן.

וכך זה גם בעבודת ה', כאשר אדם עוצר ממרוצת החיים, והוא יוצא למקום שקט ומתייחד עם בורא עולם ואומר: "אבי שבשמים, אני פונה אליך אישית ולא מתפלל אליך רק את התפלות המסודרות לנו מאנשי כנסת הגדולה ובצבור, אלא אני מוסיף מעצמי מהזמן שנתת לי - לדבר אתך - כי אני רוצה

קשה ואטומה ששומרת עליו בלי מקרה וכן על כך שהבורא הביא לנו את האבטיח בימי הקיץ בכדי להרוותנו; ובכל אכילה הוא מתמלא בעוד ועוד הכרת הטוב לבורא ובאהבה עצומה אליו.

גם כשאנו יושבים בסעודת שבת ואומרים לכבוד שבת קדש, נוסיף ונאמר לכבוד ה' יתברך, ונחדיר לילדים הקטנים ברחל

בתך הקטנה כמה ה' טוב, וכן בכל דבר.

כמו שפרופסור שעשה נתוח מרפב מאד בלב והוא ראה את כל הדברים הרגילים שכל סטיה מזערית הנה גורלית, אולם אם הוא לא מאמין בה' הוא לא יבוא מכך להתבוננות בגדלת הבורא שיצר את האדם בחכמה כה עצומה; ומאידך, מי שמאמין, ראה בכל פלא שבאברי האדם את יד ה'. כך גם אנו צריכים לראות בכל דבר את יד ה' וכאשר אדם עסוק בטוב גם בשעת קשי ונסיון הוא יראה טוב, ואדרבה, הטוב המרבה מגמד את הקשי.

אנחנו רואים אצל המרגלים ולהבדיל אצל יהושע וכלב, שראו אותו דבר, אלא שהמחשבה היתה שונה. ועלינו ללמוד מכך לחיות בהרגשה חיובית ולראות את טוב ה' בכל דבר, וכאשר אדם חשב בכל דבר גשמי על ה' - הוא עבד את ה' בכל מעשיו - כמו שאמר חז"ל (הוריות י'): ששני אנשים שאוכלים בשר, זה מתכוון לשם שמנים ושכר מצוה בידו, והאחר שמתכוון לתאות גופו לא קיים מצוה.

שלמה מלכנו מלמדנו - "בכל דרכיך דעהו" - שתי אנשים יכולים לאכל אבטיח, האחד יחשב כמה הוא קנה את האבטיח בזול וכמה מתוק אבטיח או שיחשב על עצמו שהוא יודע לבחור אבטיח טוב וכן הלאה, מאידך, עבד ה' יחשב על הבורא יתברך שברא את האבטיח טעים ומתוק וטמן בו גרעינים בכדי שיוכלו לגדל מאבטיח אחד עוד אבטיחים רבים, וכן צבע אותו בצבע עסיסי כל כך שיגרה אתנו לאכל, וכן עשה לו קלפה

התקלפה וריח של עֵבֶשׂ מלא את הסלון התקשירתי שוב לבעה"ב שדחה אותי בטענה שהוא ממתין עד שיעבר הגשם החזק בכדי שיוכלו לטפל בבִּעְיָה וכן הלאה בסוף עֲבִרְתִּי לדירה אחרת וגם בזה לא מצאתי מנוח.

ערב אחד ישבתי עם בני ביתי ושאלתי למה יש לנו כל כך הרבה קשיים עם הדירה, הייתי ממש בצער והייתי עסוק במצוקת הדיור שלי במקום לראות את כל האֲשֵׁר שֶׁה' שלח לי שיש לי משפחה וילדים וגבראות וכל טוב.

נסיתי לדחות את המחשבות השליליות הללו ואולם בכל פעם הם הציפו אותי מחדש בהרגשה של טענות ומענות.

ביום שני השבוע בשעה ארבע לפנות בקר התעוררתי למשמע אֲזַעְקָה המתריעה בפני טילים מאיראן קומתי מהמטה בזריזות וכשֶׁאֲנִי חֲצִי יוֹשֵׁן רצתי למטה למקלט כְּשֶׁאֲנִי נושא על ידי את ילדי הקטנים אחרי כמה דקות הרעיד את הבנין שלנו פיצוץ עז הבנתי שהטיל נפל ממש בסמוך אלינו.

כשהתאפשר לצאת עלינו הביתה ונחֲרַדְנוּ לראות את ההֲעָעָה הגדולה מההרס הרב שֶׁזָרַע הטייל באזור ואז הכִּתָּה בי ההכרה כמה עלי לשמוח שב"ה אנו חיים וגבראים וכמה עלי להודות לה' שהציל אותנו מרדת שחת והעקר זה לא הבית אלא הזכות להלך בארץ החיים ולעבד את הבורא.

כיום אנו מתגוררים בינתיים אצל ההורים ולבי לא פוסק מללחם שיר ושבח לבורא על מה שבאמת חשוב ועל כל הטוב שהוא מרעיף עלי ודוקא עכשיו בזמן שאין לי בית משלי כראוי לגור בו אני מעריך את עצם החיים שהייתה לנו דירה למרות אי הנוחות שהייתה בה וכלי תפלה שהייתה אף טוב וחסד לכל כלל ישראל ונזכה להבין כמה טוב לנו גם בזמנים של שגרה ובמקום להתלונן נשמח בתלוננו הטוב והמרובה.

הספור הנו לקח מאלף עבורנו, כשאדם חושב שהכל מגיע לו, הוא לא יראה שום טוב. אדרבה, הוא יראה את כל החסרונות והקשיים, מאידך כאשר אדם ירגיש שלא מגיע לו כלום, עצם זה שהוא חי זה חסד; שיש לו אשה וילדים זה בכלל חסד עצום; שיש לו אכל טוב, שהוא לא אוכל רק לחם יבש; כל יום זה חסד ענק שה' מטיב עמו בכל יום - אֲזִי הוא יעריך כל חסד וחסד ויתמלא בהכרת הטוב לבורא.

ולפיכך פרשת 'שלח' יוצאת בזמן שאנו מקפים בפרות הקיץ הטעימים, הגבראים והמרעננים שמלאים בטוב שה' מעניק לנו מאהבתו אותנו. ובפרט אנו יושבי ארץ הקדש שזוכים 'לאכול מפריה ולשבוע מטובה', כמה עלינו להתבונן בכל הטוב ולעשות מִכָּךְ עֵסֶק ולומר: כמה נפלא האבטיח האדם והמתוק הזה... "טובה הארץ מאד מאד".

בליט בררה נאלצתי להסכים להוסיף עוד חמש מאות ש בחדש ושוב סגרנו חוזה חדש לשנה נוספת.

אלא שלקראת סיום השנה, הודיע לי שוב בעה"ב שהיות שהמחירים התגברו עוד עלי להוסיף חמש מאות ש נוספים בחדש.

הרגשתי שאין באפשרותי לעמד בהוצאה גדולה שכזו, ויצאתי לחפוש אחר דירה אחרת. אלא שאם חשבתי שאמצא בקלות דירה, עד מהרה הבנתי שזה לא פשוט בכלל למצא דירה שתתאים לי. רב הדירות שראיתי, היו דירות מחסן או דירות שהעוברים והשבים יכולים להציץ לתוכה ולהרעיש בכל עת, או דירת 'סלח לי' שלא התאימה לי.

אחרי התרוצצויות רבות בין דירות שונות, הגעתי למסקנה ששווה לי לשלם עוד חמש מאות ש בחדש ולהשאיר בדידתנו, ואכן חתמתי עם בעל הבית חוזה נוסף.

ב"ה נולדו לנו ילדים, הדירה נהיתה קטנה, והבנו שעלינו לחפש דירה אחרת. שוב יצאתי למסע של חפושים שבסופם מצאתי דירה גדולה יותר אף פשוטה וישנה.

ערב אחד קבלתי טלפון דחוף מרעיית, שהיא סימה זה עתה לקלח את הילדים וכל הבית מוצף מים. כנראה יש סתימה בצנרת, תבוא בזריזות ותטפל במה שצריקה. הרגשתי מקולה את חסר האונים שבו היא נמצאת.

הזדננתי לשוב הביתה, המים שקדמו את פני בחדר המדרגות הסבירו לי כמה עבודה רבה לפני. עליתי הביתה וראיתי את כל הצעצועים ושאר החפצים שטים להם בברכה הגדולה שמלאה את כל הבית.

התקשירתי מיד לבעל הבית שלא התרגש במיוחד ואמר בעז"ה אטפל בזה בימים הקרובים. גרפתי את כל המים לחדר המדרגות, עבדתי קשה כשלבתי מלא טרונקה על בעל הבית.

למחרת בצוהרים הגיע שרברב לביתי, ובדק את הצנרת ואמר הצנרת בדיקה זו ישנה מאד צריך להחליף את כל הצנרת זו לא עבודה קלה והיא תארך זמן, אני גם לא יודע אם יש לי זמן עכשיו לכה.

כך התעכבו הדברים כמה ימים כאשר אני מתמודד עם צנרת שבירה מבלי יכלת להשתמש במים כראוי.

אחרי כמה ימים הענין תקן עם הרבה לכלוך בלגן ועגמת נפש שנגרמה לי מכך. אם חשבתי שבכך תם הענין בהגיע החורף הבנתי ששוב אצטרך לעבר את הסבל שעברתי עם הצנרת אלא שהפעם היו לי יותר מדי מים בדיקה גם בלי שאפתח את הברז התקרה לא הייתה אטומה כראוי והייתי יודע מתי יורד גשם גם בלי להסתפל החוצה מהחלון התקרה